

142.

(Förre soldaten Johannes Dahl, Millesvik, Värmland.)

Lugnt.

2. Då jag uti min barndom
Och mina unga dar,
Då jag uti ett sällskap
Med mina vänner var,
Jag kunde aldrig tänka,
Om hundra sagt åt mig,
Att jag uti ett fängelse
Skull' nödgas lång en tid.

3. Rätt söder är nu solen
En gång på hvarje dag,
Åt väster går hon neder
Allt efter guds behag,
Och jag ser hänne skina
På fönstret utför mig,
Jag var ej hänne värdig
På jämt en månads tid.

4. Men ett det är, som gläder mig
I denna dystra borg,
Jag intet har föräldrar,
Som för mig hafva sorg;
Men jag har tvänne syskon,
Och det kan vara nog,
Som dageligen sörja
För en förlorad bror.

5. Först bröt jag mot min konung
Och sen emot min ed,
Sen bröt jag mot det sjunde bud,
Som gjort min gud så vred.

Jag kunde inte föda mig
På något annat sätt
Än nästans gods bortröfva
Och taga med orätt.

(Diktad af en fånge på Karlstads fängelse.)